honden zullen wij op hem loslaten, geen dag en geen nacht zullen wij rusten vóór wij hem de gouden sterren van zijn kraag kunnen rukken en hem zijn gebroken sabel voor de voeten werpen. Dat zweer ik!"

„Dat zweren wij," herhaalde kapitein Cimonega.

X.

Bitter-zoete dagen kwamen voor Heinersdorff. De uren die hij op zijn bureau moest doorbrengen waren een kwelling voor hem. Hij zou hier, naar menschelijke berekening weldra niets meer te doen hebben. Hij wist dat hij zijn ontslag moest nemen wanneer hem niet een ongedacht toeval ter hulp kwam, en daaraan kon hij niet gelooven.

Hij maakte zich in die smartelijke dagen geheel vertrouwd met de gedachte aan het afscheidnemen. Wat hij later zou beginnen, daaraan kon hij nog niet denken.

Het was al zwaar genoeg het denkbeeld te dragen dat hij alles moest verlaten wat zijn levensdoel was geweest.

Zoo smartelijk als de uren van den diensttijd waren, zoo opwekkend straalden de namiddagen. Zoodra hij maar kon, reed hij naar Hietzing, naar zijn verloofde. Lichtend en dronken van zonneschijn had de jonge lente haar intocht gedaan. Iederen dag werd de hemel blauwer, de lucht zachter en de zon warmer.

Een lenteroes had de geheele stad aangegrepen.

Hedwig en Heinersdorff hielden het thuis niet uit. Een onbedwingbare lust tot dwalen, was hun kloppende harten binnen gedrongen.

De witte stralen lokten, en de groene boschen en de matte verten. Elken namiddag gingen zij opweg, meestal samen. Soms noodigden zij den ouden generaal uit mede te gaan, maar die zeide altijd maar: „Jullie hebt geen olifant noodig, je bent volwassen menschen. Laat mij maar thuis. Mij maakt de lente moe en lui."

Zij wandelden naar de „Einsiedelei" en het „Himmelhof", en toen de dagen langer werden, steeds verder in het Weenerwoud, in het lichte, vroolijke Weenerwoud, dat zoo trouwhartig weet te glimlachen, waar de boomen Weensch spreken als zij elkaar wat te zeggen hebben, en dat al zijn kinderen, de bedroefden en de lichtzinnigen, teeder als een moeder aan het hart drukt. Nooit zullen Hedwig en Heinersdorff die jubelende voorjaarsdagen vergeten. Nooit zullen zooveel bloempjes de bruine weiden sieren, nooit zullen de viooltjes, die aan den boschrand staan, sterker geuren, nooit zullen de vogels in de avondschemering lieflijker zingen. De hemel zal nooit weer zoo hoog en blauw zijn, en de verre heuvels zullen nooit weer zoo ontroerend roepen en lokken als in deze heilige lente. Nooit weer zullen Heinersdorff en zijn verloofde zoo jong en vol verlangen naar den zonsondergang zien.

Op een morgen zaten zij in Weidlingau bij het grafmonument van den dapperen generaal Laudon.

En hier aan de voeten van dien ouden ijzervreter, die in het Weenerwoud uitrustte van zijn roemrijke veldslagen, sprak Heinersdorff voor het eerst met haar over de toekomst.

„Ik denk sedert verscheidene dagen over een plan, lieveling," zoo begon hij.

„Wat voor een plan?"

„Ik weet niet hoe jij er over denken zult," ging hij aarzelend voort.

„Ik zal er over denken, zooals jij dat wilt, George," antwoordde ze.

„Ik wil den dienst verlaten," zei hij plotseling beslist. — „Den dienst verlaten?" vroeg zij verrast.

„Het is voorloopig nog maar een plan," verontschuldigde hij zich, „ik wilde er vóór alles met jou over spreken."

„Hoe moet ik je daarin raden?" Het was heel stil bij het graf van Veldmaarschalk Laudon.

„En wat wil je dan gaan beginnen?"

„Ik weet het nog niet precies. Ik zou misschien mijn landgoed zelf kunnen beheeren. Je hebt er geen denkbeeld van Hedwig, hoe groot en mooi het landgoed is."

Hij werd heel spraakzaam.

„Wij hebben reusachtige bosschen en velden en molens en twee honderd koeien en — en — we konden dan geheel vrij en onafhankelijk zijn en zouden aan niemand rekenschap behoeven te geven, terwijl ik nu toch maar een subaltern officier ben die altijd in de houding moet staan en dansen naar de pijpen van anderen. Welbeschouwd behoef ik dat toch heelemaal niet te doen."

„Dat begrijp ik wel," zeide Hedwig eenvoudig. „Waarom heb je eigenlijk, als grondbezitter, de militaire loopbaan gekozen?"

„Men denkt zoo niet aan alles, als men nog jong is. En bovendien had ik jou waarschijnlijk niet leeren kennen, als ik geen officier was geworden!"

Zij glimlachte gelukzalig en legde zijn hand in de hare.

„Ik stel het mij als iets heerlijks voor, met jou samen buiten te wonen, lieve Hedwig. Als ik officier blijf dan heb je niets aan me. Steeds dienst en nog eens dienst, en de manoeuvres en de stafreizen . . . . ."

„Het zou veel mooier zijn buiten te wonen," viel zij hem in de reden. „Je hebt groot gelijk. Ik ben blij dat je weg wilt."

Haar oogen glansden verheugd.

„Wij zullen leven als het Koningspaar in het sprookje."

Zijn hart juichte. Hoe rooskleurig leek hem de toekomst.

Zij zeide glimlachend:

„Ik zal dan voor de koeien zorgen."

„Natuurlijk!"

„En om het geheele landgoed planten wij een hooge rozen- haag opdat niemand ons geluk zien kan."

Hij kuste haar dankbaar de hand.

Plotseling trok een schaduw over haar stralend gezicht.

„Maar mijn arme vader!"

„Hoe dan?"

„Hij zal zich zeer ongelukkig gevoelen dat je den dienst verlaten wilt."

„Dat behoeft hij zich toch niet aan te trekken, Hedwig."

„Neen, maar dan verliest hij mij. Dat zal een harde strijd worden."

Hij dacht nu ook na.

„Ja, daarin heb je gelijk. Maar ten slotte wordt je vader toch ook gepensionneerd, en dan komt hij bij ons."

„Dan komt hij bij ons," herhaalde zij, maar het klonk aarzelend en moedeloos.

Zij verlieten het graf van den ouden Laudon en gingen stil naar huis.

Over zijn zaak hoorde Heinersdorff niet veel. Hij hoorde alleen door zijn vertegenwoordigers dat zij onderworpen was aan het oordeel van den eereraad.

Op een dag kwam majoor Homann en zeide bemoedigend:

„Het gaat goed, Heinersdorff. Wij zijn hem op het spoor."

Heinersdorff vroeg twijfelend:

„Op het spoor?"

„Jawel, beste vriend. Wij weten dat hij in verbinding staat met een Russische vrouwelijke spion. Een zekere Golubjew."

Heinersdorff glimlachte:

„Hoe weet je dat?"

(Wordt vervolgd).

HET SERVISCHE LEGER IN NOOD.

Wanhopig zet het kleine, doch dappere Servische leger den ongelijken strijd tegen zijn drie overmachtige vijanden, de Duitschers, Oostenrijkers en Bulgaren voort. De hulptroepen, die de Fransche bondgenoot zond, vermogen niet het geweld der opdringende legers te stuiten, en zoo ziet zich Servië den ondergang nabij. Als een stortvloed is de ellende mèt het offensief der vijanden over het moede en afgestreden Servenland gekomen; hongersnood en ziekten teisteren de bevolking; het leger strijdt, dikwijls van het hóógnoodige verstoken, met die doffe gelatenheid en ernst, die den rampzaligen is: slechts hun vaderlandsliefde en hun eer als soldaat; slechts hun ijzeren en onverwoestbare wil *zichzelf* te zijn en niet de slaaf van een ander, doet de Serviërs den oorlog, die voor hen 'n strijd om het *bestaan* is, voortzetten tot het bittere eind. — De foto's die wij op deze pagina afbeelden, illustreeren den toestand van het Servische leger op diep-schrijnende wijze. Bovenaan ziet men een tweetal soldaten, die, uitgeput van honger en vermoeienis, langs den weg zijn neergezegen; hun paard, dat hun vriend en makker is in den strijd, staat uitgeput van ontbering in hun nabijheid, wachtend tot zijn meesters in hun rust nieuwe kracht vergaard hebben, om den tocht voort te zetten. Op de onderste afbeelding ziet men enkele Serviërs bezig met het bouwen van veldkeukens: op den voorgrond een drietal dat in doffe wanhoop terneer zit, hun trekken door smart en ontbering verstard.

